

Kontakty z Mediami i
Informacja

Sąd Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 93/2019

Luksemburg, 11 lipca 2019 r.

Wyroki w sprawach połączonych T-244/16 i T-285/17 Yanukowych / Rada,
w sprawach połączonych T-245/16 i T-286/17 Yanukowych / Rada oraz
w sprawach T-274/18 Klymenko / Rada, T-284/18 Arbuzov / Rada, T-285/18,
T-289/18 Pshonka / Rada oraz T-305/18 Klyuyev / Rada

**Sąd stwierdził nieważność zamrożenia środków finansowych siedmiu członków
byłej ukraińskiej klasy rządzącej, w tym Viktora Yanukovycha, byłego prezydenta
Ukrainy**

W odpowiedzi na kryzys ukraiński, który miał miejsce w lutym 2014 r., w dniu 5 marca 2014 r. Rada Unii Europejskiej postanowiła zamrozić środki finansowe i zasoby gospodarcze między innymi osób uznanych za odpowiedzialne za sprzeniewierzenie środków państwa ukraińskiego.

Nazwiska Viktora Fedorovycha Yanukovycha, byłego prezydenta Ukrainy, i jednego z jego synów, Oleksandra Viktorovycha Yanukovycha, a także Oleksandra Klymenki, byłego ministra ds. przychodów i podatków Ukrainy, Sergeja Arbuzova, byłego premiera Ukrainy, Viktora Pshonki, byłego prokuratora generalnego Ukrainy, Artema Pshonki, jego syna, oraz Andriya Klyuyeva, byłego szefa administracji prezydenta Ukrainy, zostały umieszczone po raz pierwszy w 2014 r. w wykazie osób objętych zamrożeniem środków finansowych ze względu na prowadzone przeciwko nim na Ukrainie dochodzenia w sprawie przestępstw powiązanych ze sprzeniewierzeniem ukraińskich środków publicznych i ich nielegalnym przesyłaniem poza Ukrainę.

Obowiązywanie decyzji dotyczącej zamrożenia środków finansowych wobec tych osób było wielokrotnie przedłużane na roczne okresy z tego powodu, że wobec tych osób toczyło się prowadzone przez organy ukraińskie postępowanie karne ze względu na sprzeniewierzenie środków publicznych lub mienia publicznego.

Wspomniane osoby wniosły skargę do Sądu Unii Europejskiej w celu podważenia aktów przedłużających obowiązywanie zamrożenia należących do nich środków finansowych w 2016 r. i w 2017 r.¹, w odniesieniu do V. Yanukovycha i jednego z jego synów, oraz w 2018 r., w odniesieniu do pozostałych osób², z tego między innymi powodu, że Rada nie przestrzegała kryteriów umieszczania we wspomnianym wykazie.

W wydanych dzisiaj wyrokach **Sąd uwzględnił skargi wniesione przez Ukraińców poprzez stwierdzenie nieważności przyjętych wobec nich środków ograniczających w odniesieniu do wspomnianych okresów.**

¹ Decyzja Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016, L 60, s. 76) na okres od dnia 6 marca 2016 r. do dnia 6 marca 2017 r. i decyzja Rady (WPZiB) 2017/381 z dnia 3 marca 2017 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 34) na okres od dnia 6 marca 2017 r. do dnia 6 marca 2018 r.

² Decyzja Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018, L 63, s. 48) na okres od dnia 6 marca 2018 r. do dnia 6 marca 2019 r.

Sąd, poprzez zastosowanie zasad orzeczniczych wynikających z wyroku Trybunału Azarov/Rada³, najpierw przypomniał, że sądy Unii powinny kontrolować zgodność z prawem wszystkich aktów Unii w świetle przestrzegania praw podstawowych. W tym zakresie, nawet jeśli Rada może oprzeć przyjęcie lub utrzymanie środków ograniczających na decyzji państwa trzeciego, to powinna ona zweryfikować, czy taka decyzja została wydana z poszanowaniem między innymi prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.

Sąd stwierdził, że uzasadnienie wydanych przez Radę aktów przedłużających obowiązywanie środków ograniczających nie zawiera żadnego odniesienia do faktu, że zweryfikowała ona przestrzeganie tych praw.

Zdaniem Sądu żadna z informacji zawartych w pismach organów ukraińskich, na których Rada oparła utrzymanie rozpatrywanych środków ograniczających, nie pozwala stwierdzić, że Rada posiadała wystarczające informacje, aby ocenić, czy wspomniane prawa podstawowe były przestrzegane. Ponadto Rada była zobowiązana do przeprowadzenia wspomnianej weryfikacji niezależnie od jakichkolwiek dowodów przedstawionych przez Ukraińców objętych zamrożeniem środków finansowych.

Następnie Sąd dodał, że nawet jeśli Rada twierdzi, że w toku prowadzenia postępowań karnych na Ukrainie była sprawowana kontrola sądowa oraz że szereg orzeczeń sądowych wydanych w tym kontekście wykazuje, że mogła ona zweryfikować przestrzeganie rozpatrywanych praw, to orzeczenia te nie mogą same w sobie dowodzić, że decyzja organów ukraińskich o prowadzeniu postępowań karnych, na których opiera się utrzymanie środków ograniczających, została wydana z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.

Wreszcie Sąd orzekł, że **żadna z przedłożonych mu informacji nie pozwala na stwierdzenie, że Rada zweryfikowała przestrzeganie przez ukraińską administrację sądową rozpatrywanych praw przed przedłużeniem obowiązywania rozpatrywanych środków ograniczających. Stwierdził on zatem nieważność aktów Rady przedłużających obowiązywanie środków ograniczających na okresy od dnia 6 marca 2016 r. do dnia 6 marca 2017 r. oraz od dnia 6 marca 2017 r. do dnia 6 marca 2018 r., w odniesieniu do V. Yanukovycha oraz jednego z jego synów⁴, oraz od dnia 6 marca 2018 r. do dnia 6 marca 2019 r., w odniesieniu do pozostałych osób objętych rozpatrywanymi środkami ograniczającymi.**

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy i dziesięciu dni od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zarządzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

Pełny tekst wyroków ([T-244/16](#) i [T-285/17](#), [T-245/16](#) i [T-286/17](#), [T-274/18](#), [T-284/18](#), [T-285/18](#), [T-289/18](#) oraz [T-305/18](#)) jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793.

³ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2018 r., Azarov/Rada ([C-530/17 P](#)). Postępowanie w sprawie skargi wniesionej przez M. Azarova (sprawa [T-286/18](#)) na akty Rady przedłużające obowiązywanie wobec niego środków ograniczających na okres od dnia 6 marca 2018 r. do dnia 6 marca 2019 r. jest w toku, a rozprawa odbyła się w dniu 20 maja 2019 r.

⁴ Postępowania w sprawie skarg wniesionych przez V. Yanukovycha (sprawa [T-300/18](#)) i jednego z jego synów (sprawa [T-301/18](#)) na akty Rady przedłużające obowiązywanie wobec nich środków ograniczających na okres od dnia 6 marca 2018 r. do dnia 6 marca 2019 r. są w toku, a rozprawa w tych dwóch sprawach, połączonych do celów przeprowadzenia ustnego etapu postępowania, miała miejsce w dniu 6 czerwca 2019 r.